

p a p e r d e v i d r e

segona època **contes**

PEPA PLANA

13 gener 2015

Pepa Plana, actriu i pallassa catalana, és un referent nacional en el gènere per la qualitat dels seus espectacles i per la seva contribució en la visualització de les pallasses, i destaca com una de les figures europees. Va fundar la seva companyia l'any 1998 amb una clara intenció de fer teatre de pallasses per al públic adult. Després de vuit espectacles, cinc en cartell, genera una gran expectació amb cadascun dels seus nous projectes. És premi Nacional de Cultura 2014.

Pepa Plana ha decidit recuperar per a nosaltres un conte de Mercedes Abad, «Pascualino y los globos», que publiquem per primer cop traduït al català per gentilesa de l'editorial Tusquets. La traducció és de Tina Vallès.

Mercedes Abad (Barcelona, 1961). Després d'algunes aventures en el món del cinema i el teatre, l'any 1986 guanya el premi de narrativa eròtica La sonrisa vertical amb el llibre de relats *Ligeros libertinajes sabáticos*. Des d'aleshores ha publicat diversos reculls de relats: *Felicidades Conyugales* (1989), *Soplando al viento* (1995), *Amigos y fantasmas* (2004, Premi Mario Vargas Llosa) i *Media docena de robos y un par de mentiras* (2009). També ha publicat dues novel·les, *Sangre* (2000) i *El vecino de abajo* (2007), i un assaig humorístic, *Solo dime dónde lo hacemos* (1991). A més és autora de diverses obres de teatre i algunes adaptacions. La seva obra ha estat traduïda a l'italià, l'alemany, el neerlandès, el portuguès i el finès, i ha estat inclosa en moltes antologies. Actualment fa classes de narrativa a l'Escola d'Escritura del Ateneu Barcelonès. L'últim llibre que ha publicat és *La niña gorda* (Páginas de Espuma, 2014).

El perquè: després de donar-hi uns quants tombs, em fa il·lusió recuperar un conte que em retorna als meus inicis professionals. Tot just acabat l'Institut de Teatre, començava amb totes les incògnites la meua carrera. Amb un company i una companya de l'Institut vam muntar una companyia, Pretèrit Perfecte, amb la voluntat de fer aquest ofici tan meravellós que havíem triat. Teníem ganes de fer teatre de creació però ens calien idees i ens va caure a les mans gairebé per casualitat un llibre de la Mercedes Abad, *Ligeros libertinajes sabáticos*, ens va seduir el seu món i així va ser com vam començar la nostra trajectòria, amb una obra de creació col·lectiva en la qual l'autora va intervenir de forma activa. El conte «Pascualino y los globos» té els ingredients perfectes per jugar: l'eroticisme, l'humor, la fragilitat i la situació quotidiana, i a més ens feia riure tant...

Pepa Plana

Pascualino i els globus

No són ara ni el moment ni el lloc adequats per penedir-me dels meus pecats. Com a mínim tinc una raó per afanyar-me i no caure en la meua habitual tendència desmesurada a vagarejar pel discurs. En aquest moment crucial en el qual tota una existència pren un sentit últim i irreversible, gairebé beneixo el meu destí per haver tingut la feliç ocurrència de proporcionar-me una vida trivial i monòtona. Perquè, efectivament, si la meua vida no hagués sigut trivial, ara em veuria obligat a distreure'm amb mil i una tortuositats per explicar-la i us asseguro que no tinc temps per aturar-me en detalls i filigranes literàries. Em limitaré a construccions gramaticalment correctes i renunciaré a la meua sempre posposada vocació literària per les circumstàncies adverses que just en aquest moment m'oprimeixen l'ànima i, encara pitjor, el cos.

Sí, senyors, us demano que estigueu atents perquè la meua situació és francament desesperada, tot i que vull deixar constància que, malgrat tot, no vull que m'ajudeu, només que m'escolteu. De tota manera, i em sembla que ja ho he dit abans, seré breu.

Tinc cinquanta-set anys i la idea d'haver de refer la meua vida un cop he arribat en aquest miserable punt on em trobo ara, em sembla complicadíssima i, senzillament, tant si us agrada com si no, em fa una mandra immensa. A més, em fa l'efecte que per molt que m'esforci en aquest sentit, em veuria inevitablement abocat al fracàs més estrepitos. El motiu del meu pessimisme està en la certesa absoluta que moriré ben aviat, sense dilació. És més, em sembla que ja començo a morir-me. Us juro que no faig comèdia per cridar l'atenció, us juro que és greu i que ja em queda poc temps en aquesta vall de llàgrimes. Voleu que us digui sense embuts quin és el motiu de la meua futura mort? Doncs, som-hi, i sense preàmbuls.

Pot ser que mai cap home no s'hagi trobat en una situació tan grotesca com la que ara m'acoquina. Estic estirat panxa amunt en un llit que no és el meu. Naturalment, això no seria excepcional si el llit que us dic no pertanyés a una dona de cos superlatiu, immens i tou a qui li estic llepant el sexe. Perquè jo pogués dur a terme aquesta missió tan delicada, ha col·locat la immensitat sufocant de les seves natges sobre el meu rostre atibolat. Des del primer moment he sospitat que m'asfixiaria sense remei; ara, en canvi, la sospita ha crescut i ja és una certesa ineludible: m'ofego. L'aire s'ha enrrit tant que gairebé no puc ni respirar; per això tinc pressa. Potser pensareu, i amb tota la raó del món, que la solució al meu problema és força banal i que en tindríeu prou amb obrir la boca i cridar: «Atura't, Daniela, sisplau, que m'ofego!» Però aquest és precisament el cor de la qüestió: cada cop que intento obrir la boca damunt de la qual la Daniela refrega una vegada i una altra la seva vulva, la carícia involuntària dels meus llavis li provoca encara més plaer, i llavors el seu moviment es torna més peremptori i el grau de la meua asfíxia augmenta notablement. Per això he decidit asserenar-me i gaudir d'aquesta mort lenta i elefantisíaca, amorrat a un sexe enorme que se m'empassa a poc a poc i on suposo que acabaré del tot submergit i amb els peus penjant. Una mortalla excel·lent, sí senyor. I com que sembla que l'úter d'aquesta mola humana, d'aquesta pila de carn succionadora, és prou elàstic per acollir-m'hi sencer, pot ser que la pobra no se n'adoni fins uns quants dies després. I jo ja estaré violeta i rígida, macerat en tota mena de suc de globus gegant.

No vull que es culpi la Daniela de la meua mort, de cap manera; ella només és l'instrument cec i inconscient de la meua defunció. Que no recaigui en ella la ira perquè vaig ser jo, sí, jo, un home més aviat raquílic i escarnansit, qui va perseguir per tota la ciutat fins que vaig aconseguir, després de la seva negativa inicial, que se n'anés al llit amb mi. O sigui que la pobra té més ànima de germaneta de la caritat que de sàdica assassina.

Ara vénen els motius que em van impulsar als braços i al cony de la Daniela, a aquest cos incontentible, incompatible amb sostenidors, calces i faixaes, un cos expansiu com el que més, una deliciosa mola on enfonsar-se, inhibir-se de tot i morir. Oh, Daniela, no sabràs mai com t'he buscat i com t'estimo ara, amor meu pòstum! Última felicitat meua, potser l'única!

La infantesa sol ser el punt d'inici de tota frustració digna de portar aquest nom, i la meua, o sigui, la de Pascualino Figaro La Pera, no va ser cap excepció. Em penso que ja us he dit que tota la meua vida ha sigut absolutament trivial, tot i que potser la cosa hauria sigut diferent si jo no hagués mostrat ja des de ben petit una falta de caràcter lamentable. El meu primer amor seriós, apassionat i profund va ser la literatura. La meua adolescència va sentir créixer una encomiable vocació d'home de lletres, però per desgràcia el pare i la mare no solament van pensar que la lletra impresa era una ocupació molt poc rendible, sinó que a més van ridiculitzar cruelment les meues pretensions literàries i es van negar a donar suport econòmic a qui ja imaginaven convertit en un bohemí empeguèit. No vaig tenir prou força per protestar, rebel·lar-me i perseverar en el meu afany, tot i que la meua fantasia àvia estava disposada a ajudar-me. Però amb la imaginació de l'àvia no n'hi havia prou per finançar-me la vida d'artista i els estudis, de manera que vaig decidir desentendre'm de tot i preparar-me per a una professió que oferís els cobejats fruits econòmics a curt termini. Vaig triar la banca per inèrcia i desídia, per debilitat de caràcter i perquè vaig pensar que aquesta ocupació no presentaria gaires complicacions. Qualsevol esforç m'intimidava i em convertia en un ratolí espantat; qualsevol dilema, encara que fos insignificant, em sumia en un abaltiment depressiu que em durava setmanes, fins que aconseguia que algú decidís per mi. A poc a poc vaig descobrir que potser era aquest el meu talent, perquè, efectivament, sempre aconseguia que algú em protegís i prengués les decisions per mi. Vaig anar polint el mètode fins que el vaig perfeccionar del tot. A partir d'aleshores aparentment la vida se'm va alliberar d'angoixes i ni tan sols jo em retreia íntimament aquella ostentació de debilitat i covardia, d'indecisió i peresa. La meua apatia era total. Va arribar un moment que ni tan sols decidia com m'havia de vestir o on em venia de gust anar de vacances: delegava sempre als altres la responsabilitat de la tria i m'adaptava a tot. Aquesta és una de les raons per les quals em vaig guanyar una ben merecuda fama d'home tolerant i de tracte fàcil. No vaig combatre mai cap opinió aliena i no vaig agredir mai els altres amb imposicions. Jo era un comodí agradable en la vida de tothom. I va ser així com em vaig guanyar un munt d'amistats ràpides, superficials i que no van implicar mai cap mena de compromís. He sigut dòcil i obedient fins a tal punt que els pares no van tenir cap problema per avortar el que va ser el gran amor de la meua vida, la meua passió fulminant per una ballarina de *music hall*, una bellesa escultural que em va obligar a perdre el cap i la castedat. De seguida que els pares van tenir notícies del meu projecte immediat i irreflexiu de casar-m'hi, es va convocar una junta familiar per fer-me entrar en raó sense escoltar les protestes airades de l'àvia, ferma partidària de l'amour fou.

Un cop més i sense grans laments, vaig claudicar i vaig abandonar la meua monumental Matilde. Des d'aquell dia infaust, l'àvia, fins llavors la meua única còmplice a la vida, va deixar de saludar-me i de parlar-me. Pocs segons abans de morir em va dedicar un últim insult i va sorprendre tota la concurrència amb un portentós: «Imbecíl!» Va ser l'última paraula que va dir. Però tampoc em va fer cap mena d'efecte, i l'àvia em va anar creixent dia a dia sense que res ni ningú no es dignés a reparar-la o si més no posar-li alguna mena de límit.

Tot i aquesta fissura fonamental del meu caràcter, no m'ha mancat precisament intel·ligència, així que la meva carrera en el món de la banca va ser espectacular. Els meus superiors se'm desfeien en elogis i felicitacions per la meva eficàcia i pel meu treball brillant. Us juro que no m'hi vaig esforçar gens ni mica: em limitava a fer tot el que em deien sense prendre mai cap mena d'iniciativa. Però en el món de la banca els peons-titella són útils, són homes silenciosos, sense ni la més petita ombra d'una idea i convenientment discrets i eficaços fent la seva feina. Va ser així com vaig ascendir ràpidament fins que vaig convertir-me, amb vint anys llargs, en el director d'un prestigiós banc del país. Maco, oi? Qualsevol altre menys lúcid que jo s'hauria sentit terriblement atalagat i reafirmat en la seva personalitat, però per mi aquella sèrie d'ascensos vertiginosos fins al capdamunt va ser més aviat una murga, sense acabar de considerar-ho un *via crucis*, perquè com més amunt em trobava menys decisions vitals depenien de mi. Vaig aconseguir que els meus subordinats, que cada cop n'eren més, es repartissin les responsabilitats i les tasques de decisió i, d'aquesta manera, em vaig guanyar l'afecte incondicional de tots ells. Tant si us ho creieu com si no, em tenien per un cap democràtic que els intentava fer participants a tots, portar de l'edifici inclos, de les decisions més nimies. I vaig seguir pujant sense entrebancs, sense que cap mena de trava m'ho impedis. Suposo que els obstacles devien intuir que amb mi no hi havia guerra possible, que sempre cediria i que d'aquesta manera el joc hauria sigut força avorit.

Un bon dia, immers en la meva abúlia de sempre, vaig conèixer una franceseta *chic* que seguia amb un bon gust impecable els dictats de la moda parisenca, però no tenia gens d'imaginació. Tanmateix, va tenir la delicadesa i el bon gust —un cop més— de dir-se Albertine, cosa que li va valdre un brillant matrimoni amb el director d'un banc prestigiós del país, o sigui, jo, vull dir, Pascualino Figaro La Pera. Aquí reconec que us dec una petita explicació. Si el nom d'Albertine va ser determinant per mi a l'hora de demanar-li de casar-nos va ser perquè Proust és el meu escriptor preferit i, en sentir el nom d'aquesta franceseta, vaig recordar el volum de *La recherche* que es titula *Albertine desapareguda*. I l'Albertine no va tornar a desaparèixer de la meva vida. Jo l'havia trobada i es va quedar amb mi, mal que em pesi, encara que ara em pesi més la Daniela que s'enardeix, que es balanceja amb tota la seva mola, que m'asfixia lentament, que em devora amb el seu cony, que em dona el cop de gràcia, que em separa brutalment de l'Albertine i del banc, dels meus subalterns i dels meus fills. Si, amics, vaig cometre l'error de creure que el matrimoni amb algú que es diu Albertine havia de ser a la força transitori. Però literatura i vida no es van voler pas confondre en el meu cas, i l'Albertine, la meva dona fins aquesta tarda, no va desaparèixer mai, tot i la seva ostentació inicial de bon gust francès: li va faltar imaginació. Fins i tot per desaparèixer del mapa fa falta una bona dosi d'imaginació.

Però he de dir que durant molt de temps vaig tenir la sensació que l'estimava prou, o potser hauria de dir que, tot i que la seva presència en la meva vida pocs anys després de casar-nos —o sigui, en la meva avorrida vida conjugual— em va arribar a empenyar molt, no vaig tenir mai la força necessària per plantejar-me a mi mateix una possible ruptura amb aquella dona del tot idiota. Tampoc no vaig confessar mai a ningú els meus veritables sentiments pel que feia a la meva vida laboral i a la meva feina. I us seré sincera: m'estimava més no repetir-m'ho gaire a mi mateix. Si aquella sensació desagradable s'hagués arribat a convertir en una mania obsessiva, m'hauria vist obligat a prendre una decisió, i allò era el pitjor que em podia passar. Vaig optar per adaptar-me com pogués a aquella tramaio. I això és el que vaig fer. Passat un temps, ni tan sol patia ja els antics atacs d'angoixa claustrofòbica, i aparentment em vaig conformar amb el meu pròsper destí de banquer d'èxit i orgullós pare de família. En poques paraules, era el que se sol considerar un nom exemplar a qui el fosc no podia reclamar res. Només l'àvia m'hauria pogut retreure alguna cosa, però aquella veu de la meva consciència havia mort anys enrere. Als quaranta anys passats, el panorama que tenia per davant era plenament satisfactori: hauria de fer ben pocs esforços a partir de llavors. Crec que el més complicat que he fet a la meva vida ha sigut llepar-li el cony a aquesta mola de dona que encara s'escarrassa damunt meu i em roba l'oxigen.

Els meus fills havien crescut i sempre em van donar motius per estar-ne orgullós; el gran, profund admirador del seu pare, va seguir les meves passes però amb la subtil diferència que ho va fer per voluntat pròpia i per triomfar en el món dels negocis, i el segon, tan imaginatiu com l'anterior —els dos havien heretat les virtuts de sa mare—, es va llançar a una brillant carrera d'economista. Pel que fa a la petita, una nena tan agraciada físicament com sa mare, no se li va ocórrer res millor que casar-se amb un atractiu milionari als seus tendres disset anys i va començar a criar un munt de fills a partir dels divuit.

Ho vaig suportar tot sense ni un sol sospir.

Ni tan sols vaig intuir que la cosa acabaria en afartament sobtat, en esclat de rebuig envers tot i tothom, però va ser així. Va passar inesperadament sense que m'ho hagués plantejat seriosament.

Va ser el dia que vaig fer cinquanta-set anys. Em vaig llevar d'hora, com qualsevol altre dia, i vaig anar al banc. Tot feia la mateixa olor de normaltat trivial de cada dia. Cada dia i tots. Vint mil vuit-cents cinc dits d'abúlia i idiotesa. De sobte aquella rutina em va semblar el més complicat dels esforços que havia fet mai.

M'estalviaré la descripció de les cares que van saludar amb una estupefacció mal dissimulada la meva dimissió com a director d'aquell prestigiós banc. No em vaig explicar gaire.

Aquella tarda, i per primer cop a la vida, vaig sentir que l'abúlia cedia terreny a un pessigolleig de felicitat a les ales del nas, com si la fórmula química de l'aire que respirava hagués canviat substancialment.

A casa m'esperava una festa sorpresa d'aniversari preparada per la meva innocent Albertine; havia tingut la gran idea de convidar tots els nostres amics, no se'n va deixar cap. Al principi vaig pensar a escapolir-me'n i deixar-los sense homenatjat, però el record de la meva abúlia passada em va aturar de sobte. Vaig aparèixer al saió aclamat per un concert de taps de xampany que es disparaven i per tot de brindis eufòrics. Vaig fingir participar en aquella comèdia, però l'alegria no em fregava ni les puntes dels dits dels peus; aquell espectacle històric m'emprenyava. Cap al final de la vetllada, un dels meus amics més íntims se'm va acostar per felicitar-me pel naixement del meu nou nét i pel meteòric ascens del meu fill gran en el món de la banca.

—Deus estar ben orgullós —em va dir.

—Orgullós, dius? —vaig contestar—, orgullós de què? Orgullós d'haver malgastat la meva vida en bestieses, orgullós d'haver-me casat amb una idiota, o orgullós d'haver engendrat els tres fills més imbècils que hagi parit mai aquesta terra? Què és el que m'ha de fer sentir orgullós segons tu? Potser la cara d'imbecil irredempta que fa la meva dona quan m'escolta? Mira que ets burra! —vaig cridar a l'Albertine, a qui se li anava desencaixant el rostre per moments—. Per cert, estimada, he presentat la meva dimissió al banc i he rebutjat la indemnització econòmica. A partir d'ara ets una dona separada i pobra, a més d'idiota perduda. Maco, oi?

L'últim que vaig sentir va ser el cruiximent del malestar de la concurrència, les boques que començaven a tancar-se i un murmurí de sorpresa quan vaig anar cap a la porta i vaig abandonar el meu niuet dolç per sempre més. Després aquells sorolls tan donar pas a una veu coneguda que em va xiuxuejar admirada:

—Ho has fet, Pascualino! Sabia que un dia reaccionaries, sempre ho he sabut, lloat sigui Déu!

—Sí, àvia —vaig contestar—, no he tingut més remei. Els has vist les cares? Has vist com em mirava la dona més beneïda del món? Oh, àvia, l'Albertine no ha desaparegut, qui ha desaparegut és el Pascualino! I saps què és el millor? Doncs que no m'ha fet gens de mandra. Prendre aquesta decisió ha sigut bufar i fer ampolles, tan simple, tan net i contentend...

Per fi em sentia lliure per actuar sense lligams i intentar complir els meus desigs, els meus maltractats i poc escollats desigs. Com aquell que m'acompanyava des de l'inici de l'adolescència, aquell estrany i reprimít desig d'abraçar el cos d'una obesa, d'un globus humà. En els meus somnis nocturns, aquella obsessió havia tomat una vegada i una altra, molt sovint. I ara era el moment perfecte per fer-lo realitat i foliar amb un globus fàccid i greixós.

Vaig passejar pel carrer buscant el meu cobejat objecte del desig, però vaig trigar força a trobar exactament el que volia. Hi havia moltes dones grasses i massisses, però jo el que desitjava era un embalum monumental de carns toves per enfonsar-m'hi i oblidar tota la resta. Vaig voltar i voltar i quan ja començava a desanimar-me, per una cantonada discreta va aparèixer un d'aquests gegantins globus amb potes; es desplaçava pesadament, com si mateix cada pas que feia per aquell excés de carn. Era absolutament exuberant. Ansiós i excitat, sense poder reprimir ni un segon més la meva obsessió, em vaig precipitar sobre el globus; la dona va emetre un crit esborronat i es va posar a córrer en un intent desesperat d'esquivar-me. Però un reclam imperiós em va impulsar un altre cop cap a ella: m'excitava el moviment apressat de la mola de carn que eren les seves natges; es muntaven l'una sobre l'altra, es premien mútuament. Vaig allargar la mà cap a aquelles anhelades muntanyes, i la dona globus, seriosament espantada davant del que li devia semblar l'agressió d'un psicòpata, va entrar en una cafeteria. Sense pensar-m'ho dues vegades, la vaig seguir cap a l'interior del local: carn, carn!

Quan el globus es va asseure, vaig córrer a abordar-la i vaig seure al seu costat; l'emoció feia volar el meu discurs, una mica com ara però amb més oxigen, infinitament més. La vaig retenir amb un doll ininterromput de paraules que la van obnubillar. Estava tan astorada amb aquella manifestació passional que no va gosar ni parpellejar, i quan va venir el cambrer a demanar-nos qué vollem el globus es va quedar mut i estupefacte. Probablement no li havien declarat mai una passió tan fulminant. Crec que vaig parlar durant tres o quatre hores seguides sense concedir-li ni una sola frase; no em va poder dir ni com es deia.

Més tard, ja al seu apartament, vaig saber que es deia Daniela i per casualitat. Les meves paraules l'havien atalagada tant que va cedir als meus prec's frenètics. El meu plaer va arribar de seguida. Quan es va haver despullat, em vaig estremir des de l'arrel dels cabells fins a les puntes dels dits dels peus i vaig ejacular. Unes gotes d'esperma van esquitxar les seves carns toves. El segon orgasme va venir quan vaig tocar aquella immensitat fàccida i tremolosa. El tacte tou i viscos del seu cos em va sumir en un trànsit del que em semblava que encara no m'he recuperat ni crec que em recuperi ja. Per què ho hauria de fer? Quin plaer podria obtenir de refer la meva vida ara que he assaborit el més punxant i intens dels plers, ara que he viscut la felicitat més plena i autèntica? Em sento del tot incapaç d'abandonar ara aquest sepulcre carnós. Serà millor que se m'empassi, que m'ofegui i que el cop de gràcia final em sorprengui entre les seves natges, sota el seu cony. Oh, Daniela, el meu àngel exterminador, el meu asfixiant globus humà!

Ara que em queda poca energia, perquè a poc a poc em vaig acabant d'ofegar, encara m'extasio palpant el meu flam, la meva obesa pertorbadora. No la culpeu de la meva mort, no la culpeu, jo sabia el que em feia, ho vaig voler, moro en trànsit, en estat de gràcia, gaudint com mai abans!

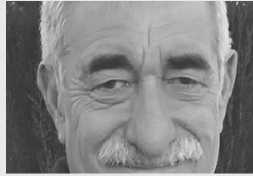
© Mercedes Abad, 1986, del llibre *Ligeros lbertinajes sabáticos* (Villè premi Sonrisa Vertical). Conte publicat per acord amb Tusquets Editores, S.A., Barcelona.

La foto de Pepa Plana és de Jordi Soler.

Relacionats

Vicenç Pagès
A "L'avançat"

Domènec Marzá
A "El trobat"

Raul Garrigasat
A "El recuperat"

Categoria : [El recuperat](#)

Etiquetes : [Mercedes Abad](#), [Pepa Plana](#), [Tina Vallès](#)

← [Bel Oïd](#)

[Teresa Colom](#) →